

11 juli 2021, vijftiende zondag door het jaar B
Evangelielezing: Marcus 6,7-13

Homilie

In het evangelie van vorige zondag vernamen we dat Jezus in zijn vaderstad Nazareth op de grenzen van zijn kunnen stootte en dat zijn overredingskracht niet altijd werkte. De lezing van vandaag vertelt ons hoe Jezus omging met die tegenslag. In plaats van ontmoedigd en verslagen bij de pakken te blijven zitten, verliet Hij Nazareth en 'ging rond door de dorpen in de omtrek, waar Hij onderricht gaf'. En Hij deed zelfs méér dan dat: Hij vermenigvuldigde de inzet van zijn krachten en inspanningen. In plaats van alleen verder te gaan met de verkondiging van het Rijk Gods, riep Hij de twaalf leerlingen bij zich en zond hen twee aan twee uit om hetzelfde werk te doen als Hij: de Blijde Boodschap verkondigen. Van leerlingen worden de twaalf nu 'apostelen'. *Apostollein* in het Grieks betekent: 'wegzenden met een machtiging': Jezus geeft hen een extra dosis kracht mee om hun zending te doen lukken.

En de leerlingen vertrekken zonder tegensputteren, zonder vragen.

Drie dingen zullen ze doen: als boodschapper van Gods Koninkrijk zullen ze prediken voor al wie wil luisteren, niet zomaar een boodschap zullen ze brengen maar een boodschap met een oproep om 'anders' te gaan leven, om zich te bekeren.

Ze zullen duivels uitdrijven: ze zijn niet bang maar spreken met overtuiging en richten zich in het bijzonder tot mensen die in de ban zijn van het kwaad.

Ze zullen ook veel zieken zalven met olie en hen genezen. Zoals Jezus zullen ze extra tijd besteden en aandacht schenken aan al wie ziek is of onder lijden gebukt gaat. En hun optreden zal niet alleen troost brengen, het zal ook kracht van genezing hebben.

Naast deze opdracht krijgen de apostelen ook nog een gebruiksaanwijzing mee in de vorm van enkele richtlijnen.

De eerste belangrijke richtlijn is "soberheid": ze moeten zich ontdoen van alle ballast. Wat ze wel moeten meenemen is: voldoende godsvertrouwen, geloof als een stok om op te steunen, sandalen die hen in de richting van bevrijding doen gaan en een reisgenoot om staande te blijven en het uit te houden.

De tweede aanbeveling is "beschikbaarheid": kunnen ze ergens blijven dan blijven ze; kunnen ze niet blijven, dan gaan ze rustig weg.

Dat de goede boodschap van en over Jezus niet overal in goede aarde valt, is een ervaringsgegeven van alle tijden.

Had Jezus dit onlangs zelf niet ervaren in Nazareth? En had de profeet Amos dit niet meegemaakt toen hij gezonden werd vanuit het Zuidrijk om in het Noordrijk te profeteren, in de tempel van Betel waar Amasja de baas speelde?

Ook de apostelen moeten hiermee rekening houden. In geval van afwijzing moeten ze het stof van hun voeten afschudden en weggaan.

Dit zendingsverhaal is een belangrijk verhaal, niet alleen voor de leerlingen van toen maar ook voor de christenen van vandaag en voor de Kerk. Want de missionaire opdracht die Jezus toen aan zijn leerlingen meegaf, is ook de opdracht die Hij meegeeft aan de jonge Kerk vlak voor zijn hemelvaart. "Ga op weg en maak alle volkeren tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, en hen te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie heb opgedragen".

Missioneren, leerlingen maken, het is zichtbaar en daadwerkelijk teken zijn van Gods genade en Gods liefde voor deze wereld. Het is de lens waardoor we alle activiteiten van de Kerk

moeten bekijken. En elke gedoopte, elke gevormde christen krijgt vandaag die zending mee: mensen in contact brengen met het Evangelie.

De Kerk is immers geen gesloten gemeenschap, ze is er niet voor zichzelf alleen. Ze is betrokken op de wereld. Want een kerk die op zichzelf terugplooit en geen nieuwkomers aantrekt, is een kerk die inkrimpt en alleen nog maar probeert te overleven en zichzelf te redden.

De belangrijkste vraag vandaag gaat dus niet zozeer over het aantal leden dat de Kerk nog telt maar of mensen in deze geseclariseerde wereld nog geraakt worden door de kracht en de schoonheid van het Evangelie. Daarvoor moet de Kerk op de eerste plaats *aanwezig zijn* in deze samenleving en haar stem laten horen in de grote maatschappelijke en ethische debatten die handelen over mens en samenleving en over de toekomst van onze planeet. De Kerk moet doen waartoe ze geroepen is: zoeken waar God aanwezig is in deze wereld en luisteren naar zijn Woord; God antwoorden in gebed en liturgie, in naastenliefde en solidariteit met hen die in nood zijn. Of zoals Lucas het schrijft in zijn Handelingen: "trouw aan de leer van de apostelen, aan het breken van het brood en het gebed, en aan de onderlinge gemeenschap".

Vrienden, in de kerk van morgen zullen het vooral de gedoopte en gevormde leken zijn die de evangelische boodschap zullen brengen. Soms vragen we ons af of dit wel gaat lukken...

Laten we dan kijken naar het allereerste begin: Hij begon hen twee aan twee uit te zenden... Het evangelie van volgende week vertelt ons over de begeestering waarmee de leerlingen destijds zijn teruggekomen... .

Miet Daeleman